

Властивості наукової інтерпретації	Властивості художньої інтерпретації
вербалізація; понятійно-термінологічна фіксованість, прагнення однозначності та письмової закріпленості; об'єктивність та формалізованість, структурна сталість, раціонально-логічна методичність	поза-, понад словесність (анагогічність, якщо йдеться про літературні форми), образно-понятійний характер, стремління до багатозначності – до множинності смислових значень, до усної пам'яті культури
відносність, співставлення та спекулятивність – використання «чужого» знання	абсолютність, фінальність та незрівнянність всередині себе
спеціалізація (відокремленість та «закритість») пізнання, звуження як об'єкту, так і мети, результатів інтерпретації з метою підсилення доказів	змістова надлишковість, незворотність та перемагання структури у пошуках «щось, дещо поверх того» (Л. Виготський), етико-естетична методичність
аналітичність (в тому числі, звернена на саму себе), дискретність та процедурність у здійсненні дії, рух від частини до цілого, навіть якщо цікавить саме ціле	універсалізація (відкритість) пізнання, тенденція розширення предметної сфери з метою підвищення переконливості; симультанність, холістичність (рух від цілого та з позиції цілого до частини), спонтанність
<i>зв'язок з реальними процесами життя, але – переносність, моделювання та наділення моделі властивостями самої інтерпретації, вторинна семантизація реальності, осягнення межі інтерпретації з боку реального предметного світу</i>	<i>зв'язок з умовними процесами – з умовною реальністю мистецтва, моделювання смислів як об'єктів, виходячи з властивостей форми інтерпретації, осягнення межі інтерпретації з боку умовного предметного світу та особистісної свідомості</i>
переважна екстенсивність та диференційований підхід до предмету, розтотожнення з ним, відчуження та прагнення до позаоціночних суджень.	переважна інтенсивність та синтезований підхід до предмету, ототожнення з ним, присвоєння та перевага образних оцінок (у тому числі, особистісних образних оцінок).

